

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **TIRAD, s.r.o.**
sídlem Šašovice 62, Želetava
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem
sídlem 1. máje 97/25, Liberec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2019, č. j. 52815/19/5000-10480-710970

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo práce a obchodu České republiky (dále jen „MPO“) vydalo rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 27-14/4.1IN04-1952/14/61200 ze dne 19. 6.2014 v rámci Operačního projektu Podnikání a inovace na realizaci projektu s názvem „Inovace ve společnosti TIRAD s.r.o.“ ve výši 20 000 000 Kč (dále jen „rozhodnutí MPO“). Projekt byl financován z Evropského fondu pro regionální rozvoj.
2. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) provedl u žalobce daňovou kontrolu zaměřenou na prošetření plnění podmínek vyplývajících z rozhodnutí MPO. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně uvedl, že shledal tři pochybení při zadávání jednotlivých veřejných zakázek na dodávky za účelem realizace projektu, které měly být zadávány v souladu s Pravidly pro výběr dodavatelů ve znění platném od 13. 1. 2014, č. aktualizace 9/0 (dále jen „Pravidla“). Zaprvé žalobce jako zadavatel v rozporu s Pravidly neoprávněně rozdělil předmět veřejné zakázky na vícero zadávacích řízení, tj. zadávací řízení č. 1 až č. 10, přičemž desáté zadávací řízení bylo rozděleno na 5 dílčích plnění namísto jednoho (kontrolní zjištění č. 1). Zadruhé žalobce v rozporu s Pravidly umožnil v rámci zadávacího řízení č. 1-3, č. 7, č. 9, č. 10.01 a č. 10.03-10.05 podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících z uzavřené smlouvy s vybraným uchazečem, čímž se dopustil diskriminačního jednání (kontrolní zjištění č. 2). Zatřetí žalobce v rámci zadávacího řízení č. 2 uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem v rozporu se zadávací dokumentací a dopustil se tak diskriminačního a netransparentního jednání (kontrolní zjištění č. 3). Tímto jednáním žalobce dle správce daně porušil rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“).
3. V důsledku zjištěných pochybení správce daně vyměřil žalobci platebním výměrem č. 92/2018 na odvod za porušení rozpočtové kázně č. j. 1344187/18/2900-31473-709732 ze dne 26. 7.2018 odvod do Národního fondu ve výši 6 313 041 Kč. K dovolání žalobce správce daně postupem dle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalobci částečně vyhověl a rozhodnutím č. j. 21562/19/2900-31473-709732 ze dne 14. 1. 2019 platební výměr na odvod změnil tak, že snížil částku vyměřeného odvodu do národního fondu na 1 332 423 Kč. Správce daně shledal důvodnou námitku žalobce, že z jeho strany nedošlo k neoprávněnému rozdělení veřejné zakázky na vícero zadávacích řízení. Námitkám žalobce ve vztahu ke dvěma zbývajícím pochybením, resp. kontrolním zjištěním č. 2 a č. 3, správce daně nepřisvědčil.
4. K odvolání žalobce proti rozhodnutí č. j. 21562/19/2900-31473-709732 ze dne 14. 1. 2019 žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí, a to v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 23. 12. 2019. Změna spočívala v tom, že odvod do Národního fondu byl žalobci vyměřen ve výši 2 100 170 Kč, kdy došlo ke zvýšení odvodu za porušení rozpočtové kázně za kontrolní zjištění č. 2.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.
6. Žalobce úvodem namítl, že mu napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Žalobce byl v daňovém řízení zastoupen obchodní společností KODAP, s.r.o., a to na základě plné

moci udělené žalobcem na dobu určitou do 31. 12. 2019. Napadené rozhodnutí ze dne 23. 12. 2019 doručil žalovaný obchodní společnosti KODAP, s.r.o. dne 2. 1. 2020, tj. v době, kdy již tato obchodní společnost nebyla v postavení zástupce žalobce. Žalobce má za to, že doručení napadeného rozhodnutí nemělo vůči němu žádné právní účinky.

7. Následně se žalobce vymezil proti závěrům žalovaného ve vztahu ke kontrolnímu zjištění č. 2. Žalobce uvádí, že ve vztahu ke smlouvám, které byly uzavřeny s vybranými uchazeči v rámci projektu, došlo následně k jejich úpravě prostřednictvím dodatků. Na základě uzavřených dodatků došlo ke změně původně sjednaných termínů plnění. Podle žalobce se jednalo o změnu vyvolanou objektivně nepředvídatelnými okolnostmi, které vyšly najevo až v době po vyhlášení výběrového řízení a zároveň tato změna neměla ve vztahu k uzavřeným smlouvám charakter „podstatné změny smluvních podmínek“, tj. nevedla ke změně ekonomické rovnováhy ve prospěch vybraného dodavatele. Uzavření dodatků souviselo s převzetím závodu žalobce ze strany nového vlastníka (společníka). Změna společníka byla zapsána do obchodního rejstříku ke dni 14. 5. 2019. Nový společník se rozhodl provést změnu v již dříve zvažovaném rozšíření výrobních prostor a v koncepci umístění strojů. Dle rozhodnutí nového společníka byl realizován přístavek C2 (s pozdější výstavbou zcela nové haly), což mělo objektivní dopad do termínu připravenosti areálu pro instalaci nových strojů dle uzavřených smluv s vybranými uchazeči. Předmětný projekt byl vázán nejen na nové prostory výrobní haly, ale i na navazující prostory, o nichž rozhodl teprve nový vlastník žalobce po svém investičním vstupu. Žalobce podal žádost o dotaci v lednu 2014, přičemž již tehdy musel uvést, jak a kde hodlá inovovat svůj výrobní proces. Stejně tak příprava zadávacích řízení probíhala s větším předstihem před jejich zveřejněním v Obchodním věstníku. Žalobce v době vyhlášení výběrového řízení (17. 3. 2014) nemohl znát investiční záměr nového společníka, který z hlediska prostorového řešení významně ovlivnil daný projekt „Inovace“, neboť příslušná smlouva o prodeji závodu byla uzavřena teprve o několik dní před tím (konkrétně 14. 3. 2014). Sjednané dodávky strojů bylo třeba zajistit až v okamžiku připravenosti areálu na jejich instalaci a zprovoznění. Pokud by došlo k realizaci v původní verzi odpovídající záměru vyjádřenému v žádosti o dotaci ze dne 3. 1. 2014, žalobce by byl nucen vynaložit další peněžní prostředky v souvislosti se složitější manipulací se stroji, s jejich dočasným uskladněním v jiných prostorách atp., což by bylo z jeho hlediska velice nevhodné. Proto žalobce inicioval posunutí termínů dodání předmětných strojů. Uvedené skutečnosti, které k této iniciativě žalobce vedly, nebyly dříve známy, a to ani v okamžiku přípravy podkladů pro žádost o poskytnutí dotace (druhá polovina roku 2013), ani v okamžiku jednotlivých výběrových řízení (březen 2014). Změny provedené novým vlastníkem nebyly předvídatelné. S časovými souvislostmi se žalovaný nijak nevypořádal. Výsledné řešení (prodloužení termínů dodání) bylo co nejefektivnější z hlediska žalobce a bylo v jeho prospěch. Změna termínu nastala až během výroby a kompletace předmětu dodávky, což nebylo pro dané dodavatele nijak výhodné, spíše naopak (dodavatelé si nemohly předem jinak rozvrhnout výrobní proces týkající se předmětu dodávky, předem kalkulovat s pozdějším termínem dodání apod.). Změna termínu nepředstavuje změkčení původních podmínek ve vztahu k dodavatelům, jak nesprávně dovozoval správce daně, nýbrž jejich zhoršení. Žalovaný se s touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádal. Žalovaný z hlediska nastolené ekonomické rovnováhy postavení smluvních stran nehodnotil důležitou skutečnost, že termín dodání jednotlivých strojů nebyl hodnotícím kritériem a provedená změna předestřených smluv nebyla požadována ze strany vybraných uchazečů. Změna termínů nebyla podstatnou změnou smlouvy.

Posouzení žalovaného je v rozporu s tím, jak k otázce rozlišení podstatných a nepodstatných změn smluv přistupuje zákon a judikatura (vč. judikatury Soudního dvora Evropské unie – dále jen „SDEU“). Žalobce v tomto směru poukazuje na rozsudky SDEU ze dne 19. 6. 2008, C-454/2006, ze dne C-337/98 či C-496/99 P., dále na materiál „Změny smluv s dodavateli“, zveřejněný na Portálu odboru strukturálních fondů Ministerstva vnitra české republiky, a konečně na zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), do jehož ustanovení § 82 byl novelou č. 55/2012 Sb. vložen nový odstavec 7. Žalovaný podle žalobce zveličuje význam předmětných dodatků. Nelze reálně dovozovat, že by tato změna měla jakýkoli dopad na okruh potenciálních uchazečů a na výběr vítězného uchazeče. Příslušná změna smlouvy byla v zájmu žalobce a ten by ji byl realizoval s jakýmkoli uchazečem. Úvahu žalovaného, že v případě zahrnutí dodatku do původní zadávací dokumentace, lze předpokládat učinění jiných či dokonce nových nabídek, žalobce označuje za spekulativní. Prodloužení dodávky u těchto předmětů (v některých případech v řádu několika dnů či týdnů) v praxi nehraje žádnou roli. Žalobcem poptávané výrobní prostředky jsou specializované předměty a okruh dodavatelů/výrobců je velmi omezený a byl nabídkami víceméně vyčerpán. S touto důležitou odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Nezhlednil individuální okolnosti spočívající v charakteru předmětů zadávacích řízení. Žalovaný odmítl žalobcem předložený důkaz v podobě vyjádření uchazečů, kteří si vyžádali zadávací dokumentaci a nabídku nepodali. Tito potenciální uchazeči měli vždy jiné důvody pro neúčast ve výběrovém řízení, než je termín dodávky. To doložil žalobce příslušnými Prohlášeními k účasti ve výběrových řízeních. Žalovaný pochybil, pokud tato prohlášení jako důkaz odmítl.

8. Stran kontrolního zjištění č. 3 vznesl žalobce následující námitky. Žalobce bezodkladně poté, co zjistil, že nedopatřením opomenul zahrnout do smlouvy ze dne 23. 4. 2014 sankční ujednání [sankce ve výši 4 000 000 Kč pro případ, kdy vybraný uchazeč nepředá zprovozněný stroj do dvou měsíců od přejímky v závodě uchazeče (výrobce) v požadované kvalitě a přesnosti], uzavřel dodatek, kterým došlo dne 16. 5. 2014 k doplnění daného sankčního ujednání do smlouvy. Dodatek se stal nedílnou součástí smlouvy a nelze učinit závěr, že by smlouva neobsahovala sankční ujednání. Lze dovozovat, že již dříve bylo toto sankční ujednání mezi stranami závazně sjednané, neboť bylo součástí zadávací dokumentace a bylo v nezměněné podobě akceptováno a výslovně potvrzeno vybraným dodavatelem v rámci jeho nabídky. Nebylo tedy pouze na svobodné vůli vybraného dodavatele, zda dodatek signuje. Žalovaný nepřipustně spekuluje, že vybraný dodavatel nemusel předmětný dodatek uzavřít. Jeho závazek k akceptaci dané smluvní podmínky vyplýval již z jeho dřívějšího (předsmluvního) jednání. Dále bylo příslušné sankční ujednání uvedeno v zadávacích podmínkách i v nabídce uchazeče a nemohlo dojít k diskriminaci nikoho dalšího. Skutečnost, že sankční ujednání bylo formálně doplněno do smlouvy dodatečně (o necelý měsíc později), a to cestou uzavřeného dodatku, neznamená, že došlo k porušení pravidel pro poskytnutí dotace. K tomu by eventuálně mohlo dojít v opačném případě, tj. v případě, pokud by byl uzavřen dodatek ke smlouvě, na jehož základě by došlo ke zrušení (vyloučení) příslušného sankčního ujednání. Pak by bylo možné spekulovat, zda v takovém případě změna smluvních podmínek mohla ovlivnit okruh potenciálních uchazečů. Nadto příslušný dodatek byl uzavřen ještě před dodáním stroje, a tedy ještě před tím, než počala běžet dvouměsíční lhůta k předání zprovozněného stroje. Žalobce shrnuje, že žádný potenciální uchazeč nebyl diskriminován a zadávací řízení bylo vedeno transparentně, když v konečném důsledku sankční ujednání bylo

součástí smlouvy. Všichni uchazeči o sankčním ujednání věděli v okamžiku podání nabídky, všemi uchazeči bylo akceptováno a posléze bylo toto sankční ujednání i smluvně zakotveno u vybraného uchazeče.

9. Dále žalobce namítá, že kontrolní zjištění č. 3 nebylo součástí kontrolního zjištění, které bylo žalobci přeloženo správcem daně dne 12. 10. 2017. Správce daně postupoval v rozporu s § 88 daňového řádu a z vlastní iniciativy doplnil nová kontrolní zjištění nad rámec skutečností uvedených v jeho výsledku kontrolního zjištění, se kterým byl žalobce seznámen. Podle § 88 odst. 3 daňového řádu může dojít ke změně výsledku kontrolního zjištění pouze na základě vyjádření daňového subjektu. Nebylo-li kontrolní zjištění č. 3 součástí kontrolního zjištění, nemohl se k němu žalobce vyjádřit a nemohlo tak dojít k jeho změně. Sám správce daně uvádí na straně 61 zprávy o daňové kontrole (poslední odstavec), že toto zjištění učinil až dodatečně. K „dodatečnému“ zjištění však nebyl správce daně oprávněn, neboť může uplatňovat státní moc jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (viz čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Po seznámení žalobce s kontrolním zjištěním již není správce daně oprávněn činit zcela nová, dříve neučiněná a neuvedená kontrolní zjištění.
10. Žalobce také namítá, že žalovaný napadeným rozhodnutím navýšil odvod za porušení rozpočtové kázně z částky 1 332 423 Kč na částku 2 100 169,75 Kč, aniž by k tomu byl důvod. Uvedená změna v kalkulaci odvodu konkrétně vyplývá z použití vyšších sazeb tohoto odvodu ve vztahu ke kontrolnímu zjištění č. 2. S ohledem na skutečnosti namítané v žalobě, má-li být vůbec nějaký odvod předepsán, pak jen a pouze na nejnižší možné hranici, kterou je 5%. Žalobci nelze klást k tíži několikanásobné porušení ustanovení č. 1 (tzn. všech tří základních zásad dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Důvod pro uzavření všech dodatků byl jen jeden a jednalo se tak o jediný druh údajného porušení. Změna termínu byl nikoli pozitivem, ale negativem pro vybrané uchazeče (zásah do jejich časového harmonogramu prací včetně dopravy, nutnost skladování připravených strojů atd.). Důvodem pro uzavření dodatků bylo vybudování přístavby, ve které je předmětný inovační projekt realizován. Tyto stavební úpravy byly vyvolané strategickým rozhodnutím nového majitele společnosti. Projekt byl zahájen 1. 12.2013 a ukončen 31. 5. 2015. rozhodnutí o umístění stavby nabylo právní moci 11.4. 2014, tedy v průběhu realizace projektu. Vstupem nového společníka do obchodní společnosti TIRAD, s.r.o. se zásadním způsobem rozšířily investiční záměry, a proto došlo ke stavebním investicím v mnohem větším rozsahu, než bylo předpokládáno v rámci programu „Inovace“. Jedná se o okolnost, k níž měl žalovaný přihlédnout při své úvaze o výši odvodu. Cílem žalobce nebylo dopustit se jakéhokoli pochybení. Žalobce jednal s péčí řádného hospodáře a smluvní ujednání změnil tak, aby předměty sjednaných dodávek bylo možné umístit do připraveného dokončeného objektu, instalovat je a odzkoušet bez komplikací a vícenákladů, které by vznikly v případě, že by k dodání těchto strojů došlo ještě před dokončením objektů.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K doručování napadeného rozhodnutí

14. Z námitek uplatněných žalobcem soud nejprve posoudil námitku nesprávného doručování. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce udělil pro řízení ve věci stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně plnou moc obchodní společnosti KODAP, s.r.o., a to na dobu určitou do 31. 12. 2019. K doručení napadeného rozhodnutí došlo fikcí dne 2. 1. 2020. Nicméně pro danou věc je stěžejní, že k podpisu a zejména pak k dodání napadeného rozhodnutí do datové schránky obchodní společnosti KODAP, s.r.o. došlo již dne 23. 12. 2019. Ke dni vydání (vypravení) napadeného rozhodnutí byl tedy žalobce zastoupen obchodní společností KODAP, s.r.o. Z úpravy doručování obsažené v daňovém řádu plyne, že v případě, kdy má právnická osoba zástupce, se doručuje jejímu zástupci (§ 41 daňového řádu). Ani v případě bližícího se období vánočních svátků a závěru kalendářního roku se daňové orgány nemohou od zmíněné právní úpravy odchýlit a dovozovat, že by snad měly doručovat písemnosti přímo daňovým subjektům nebo jiným osobám oprávněným k jejich převzetí. Žalovaný tak postupoval v souladu s § 41 daňového řádu, pokud napadené rozhodnutí dne 23. 12. 2019 doručoval zástupci žalobce. Podanou žalobou žalobce současně potvrdil, že se napadené rozhodnutí dostalo do jeho právní sféry a že mu nic nebránilo v realizaci právní obrany proti němu. S ohledem na uvedené má krajský soud za to, že nelze dospět k závěru, že napadené rozhodnutí nebylo žalobci doručeno a nemá vůči němu žádné účinky.

Ke kontrolnímu zjištění č. 2

15. Dále se krajský soud zabýval žalobní argumentací předestřenu ve vztahu ke kontrolnímu zjištění č. 2.
16. V nyní souzeném případě není sporné, že žalobce dodatečně změnil obchodní podmínky po uzavření smluv s vybranými dodavateli. Jednalo se o změnu dodacího termínu u výběrových řízení č. 1, 2, 3, 7, 9, 10.01, 10.03, 10.04 a 10.05 v rozmezí 19,07% až 168,97% oproti původně stanovené době (viz tabulka č. 2 na straně 23 napadeného rozhodnutí). Žalovaný takovou změnu smluv shledal jako podstatnou a jako takovou ji kategoricky zapovídá bod 32) Pravidel. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí s tím, že tato změna neměla (a ani teoreticky nemohla mít) jakýkoli dopad na okruh potenciálních uchazečů a na výběr vítězného uchazeče, nezměnila ekonomickou rovnováhu smluvních stran ve prospěch vybraného uchazeče a byla by realizována s jakýmkoli uchazečem.
17. Podle bodu 3) Pravidel *výběr dodavatele musí být transparentní, nediskriminační a dodržovat rovný přístup* (ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách).

18. Podle bodu 32) Pravidel *zadavatel nesmí umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřel s vybraným uchazečem. Za podstatnou se považuje taková změna, která by*
- a) rozšířila předmět veřejné zakázky,...;
 - b) za použití v původním výběrovém řízení umožnila účast jiných dodavatelů;
 - c) za použití v původním výběrovém řízení mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo
 - d) měnila ekonomickou rovnováhu smlouvy ve prospěch vybraného uchazeče.
19. Citované ustanovení bodu 32) Pravidel reprodukuje § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách a je promítnutím definice pojmu „podstatná změna smlouvy“ obsažené v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 19. 6. 2008, C-454/06 (Presetext), body 35 – 37: „Změnu veřejné zakázky během doby trvání lze považovat za podstatnou, pokud by zavedla podmínky, které by umožnily, pokud by se vyskytovaly v původním postupu při zadávání veřejné zakázky, připuštění jiných uchazečů než těch, kteří byli původně připuštěni, nebo pokud by umožnily přijmout jinou nabídku než tu, která byla původně přijata. Změna původní veřejné zakázky může být rovněž považována za podstatnou, pokud značnou měrou zakázku rozšiřuje o služby, které původně nebyly předpokládány... Změna může být rovněž považována za podstatnou, jestliže mění způsobem, který nebyl v podmínkách původní zakázky předpokládán, hospodářskou rovnováhu smlouvy ve prospěch poskytovatele, jemuž byla zakázka zadána.“
20. Doba plnění přitom představuje zásadní parametr zakázky, na jehož základě dodavatelé zvažují svou účast v zadávacím řízení a podobu svých nabídek. Ostatně samotný žalobce v bodě 20 podané žaloby připouští, že termín dodání je pro dodavatele důležitý z hlediska rozvržení výrobního procesu a je nutné s termínem dodání kalkulovat. Jak potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2021, č. j. 3 As 51/2019 – 25, termín dodání a smluvní pokuta spojená s jeho nedodržením může podstatně ovlivnit, jakým způsobem budou potenciální uchazeči o veřejnou zakázku vážit možný zisk, náklady a rizika, jež jsou spojená s účastí v zadávacím řízení a případnou následnou realizací zakázky, a jakákoli významnější změna těchto parametrů by měla být s ohledem na § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách v zásadě vyloučena.
21. Dále krajský soud uvádí, že k porušení rozpočtové kázně může dojít nikoliv výhradně ve zlém úmyslu zadavatele, přičemž postačí učinit změnu ve smlouvě alespoň způsobitou k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, aniž by bylo nutno prokazovat, zda k takovému ovlivnění reálně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019 – 73). Jinými slovy není stěžejní, zda výběr nejvhodnější nabídky byl skutečně ovlivněn nebo zda byla skutečně znemožněna účast jiných dodavatelů, klíčové je, že existuje reálná možnost, že k určitému ovlivňování dojít mohlo, a že tedy vyvstala pochybnost o řádnosti a férovosti výběrového řízení. Postačuje tedy pouhá potencialita ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
22. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že pokud by dodavatelé měli informaci o možném prodloužení termínu plnění, nelze vyloučit, že by za upravených obchodních podmínek mohli podat nabídku také ti uchazeči, kteří by tak za původních podmínek neučinili a žalobce by tak mohl obdržet výhodnější cenovou nabídku. Jistá žalobcem namítaná „spekulativnost“ či jistá hypotetičnost závěrů žalovaného souvisí právě s tím, že k porušení rozpočtové kázně postačí alespoň výše zmíněná způsobilost k podstatnému ovlivnění

výběru nejvhodnější nabídky. V daňovém řízení nebylo ničím vyvráceno, že prodloužení dodacího termínu ani potenciálně nebylo s to výsledek výběrového řízení ovlivnit. Krajský soud přitom neshledal, že by závěry žalovaného byly v rozporu s tím, jak k otázce rozlišení podstatných a nepodstatných změn smluv přistupuje zákon či judikatura.

23. Krajský soud nezpochybňuje skutečnost, že dodací termín nebyl hodnotícím kritériem pro posuzování nabídek ze strany žalobce. Zahrnutí tohoto parametru do hodnotících kritérií by totiž postrádalo smysl za situace, kdy termín dodání byl žalobcem předem určen jako závazný, a proto pro všechny uchazeče stejný. Významná je však ta skutečnost, že potenciaální dodavatelé zvažovali svoji účast ve výběrovém řízení a podobu svých nabídek na základě zadávací dokumentace v podobě, v jaké tu byla před podáním nabídek a možnost prodloužení dodacího termínu jim tak nebyla předem známa. Skutečnost, že termín dodání jednotlivých strojů nebyl hodnotícím kritériem, pak žalovaný relevantně posoudil při stanovení výše odvodu jako okolnost ve prospěch žalobce.
24. Žalobce namítá, že závěry o potencialitě ovlivnění výběru nejvhodnější zakázky nemohou obstát s ohledem na prohlášení zájemců o účast ve výběrových řízeních, že dodací termín pro ně nebyl důvodem pro nepodání nabídky. Dále žalobce namítá, že orgány finanční správy pochybily, pokud tato prohlášení, která žalobce předložil v daňovém řízení, odmítly jako důkaz s tím, že prohlášení byla učiněna až v roce 2018. Uvedené námítky krajský soud shledal nedůvodnými.
25. Správce daně žalobcem předložená prohlášení potenciaálních dodavatelů hodnotil na straně 10 až 13 rozhodnutí č. j. 21562/19/2900-31473-709732 ze dne 14. 1. 2019 a žalovaný toto hodnocení shrnul v bodě 44 napadeného rozhodnutí. Správce daně mimo jiné zdůraznil, že žalobce v daňovém řízení předložil prohlášení jen některých z potenciaálních dodavatelů, kteří si v zadávacím řízení č. 1 a č. 2 vyžádali zadávací dokumentaci. Nelze tak vyloučit, že pokud by byl v zadávací dokumentaci stanoven prodloužený dodací termín, podal by nabídku i někdo z ostatních uchazečů, kteří si vyžádali zadávací dokumentaci. Žalovaný pak uvedl, že samotný obsah prohlášení nemá vliv na konstatované porušení rozpočtové kázně, jelikož není důkazem vysvětlujícím neovlivnění výsledku předmětných zadávacích řízení. S tímto posouzením se krajský soud ztotožňuje, neboť prohlášení jsou nevypovídající ve vztahu k ostatním dodavatelům, kteří se seznámili, resp. mohli seznámit se zadávací dokumentací a není nemyšlitelné, že by změněné podmínky zadávacího řízení ovlivnily jejich úvahy, zda a jakou nabídku podají. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že žalovanému nelze vytýkat, že z vlastní iniciativy nezkoumal, z jakých důvodů ostatní uchazeči nepodali nabídky. Žalovaný nebyl povinen prokazovat existenci konkrétního dodavatele zkráceného postupem žalobce. Krajský soud nepřehlédl, že správce daně v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 14. 1. 2019 poznamenal, že se zabýval též skutečností, že všechna prohlášení byla podána až v roce 2018, tj. po realizaci zakázky, na což poukázal i žalovaný v bodě 44 napadeného rozhodnutí. Nicméně z tohoto konstatování, že žalobce si až ex post ověřoval, že stanovení dodacího termínu nemělo vliv na přihlášení některých dodavatelů do výběrového řízení, nelze jakkoli dovozovat, že by orgány finanční správy odmítly prohlášení jako důkaz provést. Správce daně ani žalovaný sice již nijak dále nerozvinuly svoji úvahu ohledně toho, že prohlášení byla podána až v roce 2018, to ovšem podle soudu nemá vliv na zákonnost závěrů o porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce.
26. Žalobce dále namítá, že žalovaný nezohlednil specifičnost předmětů jednotlivých dodávek, jako jsou výrobní prostředky, které může dodávat pouze omezený okruh

dodavatelů/výrobců. Žalovaný se skutečně k žalobcově argumentaci ohledně specifického charakteru předmětu jednotlivých dodávek a omezeného okruhu dodavatelů výslovně nevyjádřil, nicméně napadené rozhodnutí musí žalobce číst v celém jeho kontextu. Krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9). Podstatné je, aby se orgán veřejné moci ve svém rozhodnutí zabýval všemi základními námitkami, což může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). V tomto ohledu napadené rozhodnutí ob stojí. Z úvah žalovaného lze dovodit, že dodavatel jakéhokoli zboží či služeb zvažuje před podáním nabídek obchodní podmínky a s nimi spojená rizika. Změna termínu dodání tak může zajisté hrát významnou roli i v rámci omezeného okruhu dodavatelů specifického zboží při jejich úvahách o tom, zda a s jakou nabídkou se výběrového řízení zúčastní. Nadto k okruhu resp. počtu potenciálně znevýhodněných subjektů žalovaný přihlédl při svých úvahách o výši odvodu (viz bod 66 napadeného rozhodnutí).

27. Jak bylo uvedeno výše, závěr o porušení rozpočtové kázně postavil žalovaný na způsobilosti změny smlouvy alespoň potenciálně ovlivnit účast jiných dodavatelů v zadávacím řízení nebo výběr nejhodnější nabídky (viz bod 36 písm. b) a c) Pravidel), kterou žalovaný prokázal a dostatečně odůvodnil. Pro aplikaci bodu 36 písm. b) a c) Pravidel nebylo třeba, aby žalovaný rovněž posuzoval, zda se rozšířil předmět veřejné zakázky (viz bod 36 písm. a) Pravidel) nebo zda a jakým směrem se v souvislosti se změnou dodacího termínu vychýlila ekonomická rovnováha smlouvy (viz bod 36 písm. d) Pravidel). K tomu, aby bylo možné změnu smlouvy považovat za podstatnou, není nutné, aby byly naplněny všechny čtyři okolnosti uvedené pod písm. a) až d) bodu 36 Pravidel. Spojka „nebo“ není v bodu 36 Pravidel uvedena ve slučovacím smyslu. V dané věci tak bylo bez významu, zda vybraní uchazeči či žalobce získali v souvislosti s provedenými změnami dodacích termínů nějaké výhody či naopak, zda jim změny způsobily spíše komplikace. Žalobní argumentace související s otázkou porušení ekonomické rovnováhy tak míří mimo nosné důvody napadeného rozhodnutí a žalobce žalovanému nedůvodně vytýká, že se otázkou vychýlení ekonomické rovnováhy smlouvy v napadeném rozhodnutí detailně nezabýval.
28. Žalobce namítá, že změna termínu nastala v důsledku nepředvídatelných okolností. K tomu krajský soud nejprve uvádí, že za takové okolnosti se dle závěrů z výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019 – 73, zpravidla považují okolnosti objektivního charakteru (nepředvídané technologické, legislativní, přírodní či společenské změny), nelze však vyloučit, že k nepředvídaným okolnostem může dojít též na straně zadavatele či vybraného uchazeče. Krajský soud považuje za správný závěr žalovaného obsažený v napadeném rozhodnutí, že potřeba změny smlouvy nebyla vyvolána okolnostmi na straně žalobce, které nebylo možné předvídat. Žalobce skutečně nemohl předem odhadnout investiční záměr nového společníka s dopadem na umístění strojů a rozšíření výrobních prostor, avšak žalobce resp. jeho nový společník (se 100% vlivem na žalobce) si mohli a měli být vědomi skutečnosti, že není možné bez dalšího odstoupit od původního zadání zakázky. Pokud žalobce netrval na tom, aby byl projekt realizován dle původní představy o rozmístění strojů a výrobním

prostoru, sám dobrovolně podstoupil riziko, že nebude schopen převzít stroje v původně stanovených termínech. Bylo přitom výhradně na žalobci, aby jako podnikatelský subjekt toto riziko zvažil. Odpovědnost za řádnou přípravu projektu a průběh jednotlivých výběrových řízení nesl výhradně žalobce. Žalobce zcela vědomě (lze mít tedy za to, že po náležité úvaze) upřednostnil efektivnější řešení výrobního prostoru před realizací projektu za podmínek uvedených v zadávací dokumentaci, což nelze považovat za objektivní resp. nepředvídatelnou okolnost, ze které by mohla vyplývat přípustnost změny dodacích termínů. Žalobce je tak povinen nést nepříznivé důsledky svého vlastního dobrovolného rozhodnutí v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně. Pro úplnost lze dodat, že žalovaný považoval za polehčující tu okolnost, že provedená změna smluv nebyla požadována ze strany vybraných uchazečů.

29. S ohledem na shora uvedené se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce porušil bod 3) Pravidel, kdy dotčená výběrová řízení neproběhla dle zásad transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace tak, jak je upravuje § 6 zákona o veřejných zakázkách a porušení těchto zásad nelze považovat za formální či administrativní pochybení.

K výši odvodu vyměřeného v souvislosti s kontrolním zjištěním č. 2

30. Podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel v rozhodném znění odvod za porušení rozpočtové kázně činí *v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 7, finančním úřadem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ; při stanovení částky odvodu vezme finanční úřad v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dosažení cíle dotace a hospodárnost uložené sankce.*
31. V případě, kdy dojde k uzavření smlouvy v rozporu se zadávací dokumentací a současně se jedná o změnu podstatnou, Kategorizace nedostatků při zadávání veřejných zakázek se stanovením výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, verze č. 8/4, bod 9, připouští stanovení výše odvodu v procentním rozmezí 5% - 20% částky, v níž byla porušena rozpočtová kázeň.
32. Při stanovení výše odvodu je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti a nelze tudíž (mimo jiné) abstrahovat od závažnosti porušení dotačních podmínek. Mezi závažnostmi porušení rozpočtové kázně a výši odvodu předepsaného za porušení rozpočtové kázně má být rozumný poměr (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS).
33. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu s výše zmíněnou zásadou proporcionality a v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně odůvodnil, jakým způsobem stanovil výši odvodu za každé jednotlivé pochybení žalobce. Žalovaný zohlednil jak polehčující okolnosti, tak přitěžující okolnosti nynější věci (viz body 60 až 73 napadeného rozhodnutí). Se závěry žalovaného se krajský soud zcela shoduje a v podrobnostech na předmětné body napadeného rozhodnutí odkazuje. Krajský soud nepovažuje za správný názor žalobce, že žalovaný měl (pokud vůbec) odvod za porušení rozpočtové kázně za každé jednotlivé pochybení určit v nejnižší výši 5%, neboť

mechanické stanovení výše odvodu v minimální výši bez zhodnocení relevantních okolností (např. různý počet zájemců o zadávací dokumentaci, počet podaných nabídek, různá délka prodloužení dodací lhůty) by nebylo proporcionální.

34. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že okolností svědčící v jeho neprospěch nemohlo být několikanásobné porušení základních zásad stanovených v § 6 zákona o veřejných zakázkách, když důvod pro uzavření dodatků (prodloužení dodacích termínů) byl jen jeden. Žalobce pomíjí, že ačkoli byl důvod pro prodloužení dodacích termínů jen jeden, k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnějších nabídek došlo v několika případech a ve vícero výběrových řízeních tak nebylo možné vyloučit, že v případě nabídek od dalších dodavatelů by nebyly dosaženy výhodnější podmínky.

Ke změně výsledku kontrolního zjištění

35. Žalobce namítá, že správce daně nebyl oprávněn měnit výsledek kontrolního zjištění poté, co s ním žalobce seznámil, a to bez ohledu na jakoukoli procesní iniciativu daňového subjektu. Žalobce má za to, že správce daně nepřipustně rozšířil daňovou kontrolu o kontrolní zjištění č. 3, které učinil až dodatečně.
36. Dle § 88 odst. 2 daňového řádu *správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření (podtržení doplněno zdejší soudem)*. Podle odst. 3 téhož ustanovení *na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění*.
37. Otázkou, zda je správce daně oprávněn po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění činit zjištění další, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 Af 71/2017-316. Soud dovodil následující: *„Institut seznámení daňového subjektu s výsledky kontrolního zjištění (§ 88 odst. 2 daňového řádu) a na něj navazující institut lhůty k vyjádření se k těmto výsledkům (§ 88 odst. 3 daňového řádu) spolu vytvářejí procesní záruku náležitě zjištěného skutkového stavu během daňové kontroly. První ze jmenovaných ustanovení slouží k seznámení daňového subjektu s podklady, z nichž bude vycházeno při zpracování zprávy o daňové kontrole. Prostřednictvím něj se výsledky kontrolního zjištění předkládají daňovému subjektu k eventuálnímu vyjádření. Na rozdíl od toho je smyslem § 88 odst. 3 daňového řádu zabránit účelovému oddalování projednání zprávy o daňové kontrole a opakovaným doplňováním kontrolních zjištění správce daně (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 Afs 12/2013-42). Jeho funkcí je koncentrovat kontrolní postup ve vztahu k doplňování kontrolních skutkových zjištění, tj. umožnit vydání zprávy o daňové kontrole, jakožto stěžejního podkladu rozhodnutí o výši daňové povinnosti (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Afs 103/2016-45). Samotná koncentrace se projevuje v tom, že daňovému subjektu je znemožněno navrhnout nová doplnění za situace, kdy jeho předchozí doplnění nevedla ke změně výsledku kontrolního zjištění. Na druhou stranu uvedené také znamená, že dosáhne-li daňový subjekt změny kontrolního zjištění, bude nutné celý proces uvedený v § 88 odst. 2 a 3 daňového řádu opakovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Afs 124/2017-28). Uvedená koncentrace ovšem neznamená, že by správce daně po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění nemohl činit zjištění další. Koncentrace se vztahuje toliko na možnost daňového subjektu předkládat nová doplnění a tím oddalovat ukončení daňové kontroly. Správce daně má i přesto, že daňový*

subjekt již nemůže s ohledem na § 88 odst. 3 daňového řádu předkládat další doplnění, povinnost dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu. Ostatně samotné znění § 88 odst. 2 daňového řádu hovoří o „dosud“ zjištěných důkazech, čímž podporuje závěr, že správce daně má možnost v provádění dokazování před vydáním zprávy o daňové kontrole pokračovat (pochopitelně v takovém případě se musí proces dle § 88 odst. 3 daňového řádu opakovat). Nakonec tento výklad podporuje i zakotvení možnosti správce daně provádět opakovanou daňovou kontrolu v § 85 odst. 5 daňového řádu. Jeho možnost provádět v dané věci další zjištění a důkazy tedy rozhodně není limitována tím, že již dříve byl daňový subjekt seznámen s výsledky kontrolního zjištění. Není přitom žádný objektivní důvod nutit správce daně nejprve daňovou kontrolu formálně ukončit a poté zahájit opakovanou daňovou kontrolu, chce-li po seznámení s výsledky kontrolního zjištění v daňové kontrole pokračovat.“ Krajský soud s citovanými závěry nadále souhlasí a nepřisvědčil proto námitkám žalobce, které se týkají rozšíření daňové kontroly o kontrolní zjištění č. 3.

38. Seznámil-li správce daně žalobce s původním kontrolním zjištěním (viz protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 12. 10. 2017, č. j. 15769/17), nebyl tím omezen činit další zjištění a dokazování. Tento postup nevedl k jakémukoli zkrácení žalobce na jeho právech, neboť i po doplnění kontrolního zjištění č. 3 byl žalobce v souladu s § 88 odst. 2 daňového řádu seznámen s aktuálním výsledkem kontrolního zjištění (viz protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění č. j. 683234/18 ze dne 9. 4. 2018) a mohl se k němu podle § 88 odst. 3 daňového řádu vyjádřit, což také učinil podáním ze dne 17. 5. 2019.

Ke kontrolnímu zjištění č. 3

39. Dále je mezi účastníky řízení veden spor o posouzení otázky, zda uzavření smlouvy bez sankčního ujednání ve výběrovém řízení č. 2 představovalo pochybení žalobce uzavřít smlouvu v souladu se zadávací dokumentací, které bylo možné zhojit následným uzavřením dodatku (doplněním sankčního ujednání do smlouvy).
40. Krajský soud nepovažuje za správný názor žalobce, že rozhodující pro konstatování porušení rozpočtové kázně není smlouva v původním znění nerespektující zadávací dokumentaci, ale že podstatné je až znění smlouvy, které tu bylo v době rozhodování daňových orgánů. Tento výklad by podle krajského soudu umožňoval obcházet zákon či rozhodnutí poskytovatele dotace. Zadavatel by nebyl ve svém smluvním vztahu s dodavatelem ničím omezován, nemusel by respektovat požadavky vytyčené v zadávací dokumentaci a postačovalo by, aby následně uzavřel dodatek, kterým by porušení rozpočtové kázně zpětně zhojil (např. až v okamžiku, kdy by mu hrozila kontrola finančního úřadu). Nelze pominout, že uzavření dodatku je závislé nejen na vůli zadavatele ale i na vůli vybraného uchazeče a samotný zadavatel tedy již není „pánem situace.“ To by zajisté vedlo jednak k porušení zásady transparentnosti jednak k omezení efektivní kontroly vynakládání veřejných prostředků. Nadto podmínky dotace nepočítají s možností dodatečné nápravy (uzavřením dodatku) v případě, kdy smlouva byla uzavřena v rozporu se zadávací dokumentací. Jakákoli podstatná odchylka od smluvních podmínek stanovených v zadávací dokumentaci se tak považuje za nedodržení podmínek.
41. Žalobci sice nebylo v dané věci vytýkáno, že nastavil smluvní podmínky odlišně od zadávací dokumentace s cílem zvýhodnit vybraného uchazeče, nicméně potenciální dodavatelé od počátku vycházeli z toho, že dodací termín je zajištěn smluvní pokutou ve

výši 4 000 000 Kč. V případě, kdy by zadávací dokumentace byla formulována tak, jak byla formulována smlouva uzavřená s vybraným dodavatelem (tj. bez sankčního ujednání), bylo by možno očekávat jiné nabídky od uchazečů, kteří se výběrového řízení účastnili, a současně by tato skutečnost mohla mít vliv i na podání nabídky jinými dodavateli. Jak bylo zdůrazněno výše, již tato hypotetická možnost způsobuje porušení rozpočtové kázně bez ohledu na to, zda zadavatel jednal se záměrem zvýhodnit některého z uchazečů nebo zda jednoduše opomněl zahrnout určité podmínky ze zadávací dokumentace do smlouvy. Ani následné uzavření dodatku s vybraným dodavatelem nevylučuje nebo neomezuje odpovědnost žalobce, že jiným uchazečům nebyla dána možnost reagovat na nové podmínky. Pro úplnost lze dodat, že k uzavření dodatku stejně jako ke skutečnosti, že žalobce nejednal se záměrem diskriminovat ostatní uchazeče, žalovaný přihlížel jako k polehčující okolnosti při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.

42. Jakkoli se shora uvedené závěry mohou zdát žalobci tvrdé, je třeba zdůraznit, že určitá tvrdost postupu orgánů finanční správy plyne z toho, že dobrodiní ze strany státu ve formě poskytnutí dotace je kompenzováno striktními podmínkami poskytnutí dotace, které musí příjemce plně akceptovat, což je vyjádřeno i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Afs 172/2018-40).

V. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
- Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. 4. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu